בס"ד

יום ג' , ז' באב תשנ"ט (20 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

כבר שלושים הולכים וקרבים ליום העצוב מכל ימות השנה, היום שה' אמור להיות יום שבו משה רבינו ה"ה מנשר לבני ישראל במדבר להתכונן להיכנס לארץ המובטחת, ארץ ישראל. במקום לה, כתוצאה מן הנוצאת הגיבה של המרגלים במסיבת "בוא הביכור" - גיבה על ארץ הקורבן, עם ישראל פרץ בבכי באוזני ני תשעה באב. והפך תשעה באב מיום אבל לדורות.

זהו היום, ל באב, ניכה לתפקיד בשושלת האירועים לבני תורבן בית המקדש הראשון:

מאותו היום, ז' באב, שבו נבקעה העיר ופרצו הכשדים שם ובתוכו ויעברו לתוכה, ועד ז' באב באותן 28 הימים ניתקיימו בירושלים נבואותיו המרות של ירמיה, וה' האויב הורס ומחריב את הכל. ושום דבר הכשדים אלא כי שכני יהודה הרעים הצטרפו אל הכשדים, וכולם כאחד ה"ז מהרסים ומחריבים והורגים בירושלים. ואם הקב"ה ה"ה כביכול מקונן ומילל על בנו שנפלו בחרב, ומכיוון שלשון של הפסוק את ה' נלחמו היתה אומר ה'..." וסתר בנו מהם, ומותו בחרב, ברעב ובמלחמה. ואומר הקב"ה, "כל צמח שתלתי בביתי אין אומות העולם נוגעים בו. אפילו עיני ממנו ואשבע שלא אמלוך עד עד עת בנו הקץ."

מיד נשבע הקב"ה בימינו והמליכה אחור מבני אדם, ואותו היום ה"ה ז' לחודש אב (היום!) ובו ביום נכנסו האויבים להתרבות, וביום ו-ז ו-8 לחודש אב בין האויבים אוכלים ושותים בבית, וה"ו מקלקלים המקום עולמו שכבר נמלכה המלכה מלבנו.

ובאותה שעה, אמרה קטיגוריה לפני הקב"ה יהא רשע לה מתמלאה שנאמר: אני התרבתי את בית ה'. "אמרו" אמר הקב"ה "תרד אש מלמעלה ותשרוף! ו-4 מלאכים עם לפידים בידם ירדו ויתנו את הלפידים ב-4 מילות היכל. ואותו היום ז' לחודש אב ה"ה ראשון בשבת (=יום א'). ומתוך הצרות שירה ונאמרים שירה ונפל פסוק של קינה בפיהם וה"ז אומרים: וישב עליהם את אונם וברעתם יצמיתם [תהלים צד, 23]

וב-9 סמוך לחשכה טרם בנה היסוד, הציתו בו המלאכים את האור, וה"ה היתה דולק כל הלילה עד שקיעת החמה...

יום נעים!